

VENCEDOR

HET DUISTER VERBOND

B.C.F. Bilterest

Proloog – Het Duister wordt wakker

Het leek eindelijk rustig in de wereld.

In Erawah lachten mensen weer. Kinderen speelden op het plein, vaders werkten op het veld en moeders praatten vrolijk bij de huizen. De angst voor de Xsents leek verdwenen. Vencedor voelde zich sterker dan ooit, en met Orpheo aan zijn zijde leek niets hem nog te kunnen breken.

Ook zijn vriend Arkan had terug rust gevonden na het ontwaken uit zijn duistere kant.

Iedereen dacht dat het gevaar voorbij was.

Maar diep in de bergen... waar de lucht koud is en de zon bijna nooit schijnt... gebeurde er iets wat niemand zag.

Daar, tussen donkere rotsen en ijzige wind, bewoog iets.

Het was geen mens.
Geen dier.
Maar een soort schaduw.

Een schaduw vol woede. Vol wraak. Vol duistere kracht.

Hij was niet vergeten wat er was gebeurd.
Hij was niet vergeten wie hem had tegengehouden.

Hij herinnerde zich een jongen op een wit paard.
Een jongen met moed. Met Licht ...

VENCEDOR

En het duister besloot één ding:
Dit keer zou hij niet verliezen.

Hij zocht iemand die sterk genoeg was.
Hard genoeg.
Iemand die de duisternis durfde te dragen.

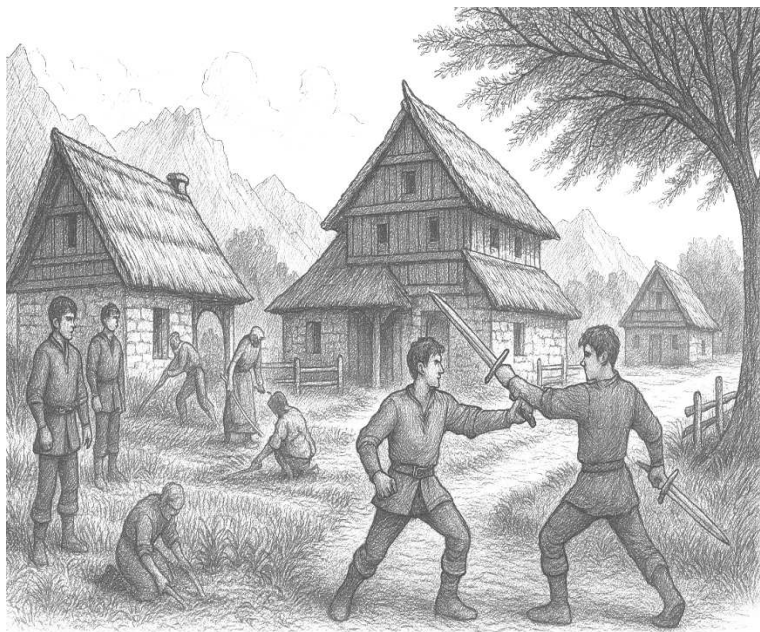
Langzaam begon een nieuwe leider op te staan.
Gevaarlijker.
Genadelozer.
Sterker dan ooit.

En terwijl in Erawah iedereen dacht dat het leven weer
gewoon zou zijn...
begon in stilte een nieuw gevaar te groeien.

Een gevaar dat dichterbij kwam.
Elke dag.
Elke nacht.

Het Licht had misschien gewonnen.

Maar het Duister...
had nog lang niet opgegeven.

Hoofdstuk 1 – Rust in Erawah

De ochtendzon gleed als een dunne, gouden streep over het dal van Erawah. De dauw lag nog op het gras, en de vogels zongen alsof er geen enkele schaduw meer bestond in de wereld. Vencedor stond midden op het oefenveld, zijn boog in de hand, zijn voeten stevig in de aarde geplant.

“Adem diep in,” zei hij tegen de jongen voor hem. “Richt niet met je armen. Richt met je hart.”

De jongen spande de boog, trok zijn lippen strak van concentratie en liet los. De pijl suisde door de lucht en landde in het houten bord – iets te laag, maar wel in het midden.

“Goed!” riep Vencedor. “Nog een keer.”

Achter hem stond Arkan met twee andere jongeren te oefenen met houten zwaarden. Arkan’s slagen waren precies, snel... misschien soms té snel. Hij bewoog alsof hij tegen een echte vijand vocht, en zijn ogen kregen soms een flits die Vencedor liever niet zag.

“Rustiger,” zei Vencedor terwijl hij naar hem toeliep. “We trainen, we vechten niet.”

Arkan stopte, zwaar ademend. Zijn gezicht ontspande langzaam.

“Sorry,” mompelde hij. “Ik probeer het.”

Vencedor gaf hem een schouderklopje. “Ik weet dat je dat probeert.”

Arkan knikte en glimlachte kort. Het was die glimlach die Vencedor geruststelde — de glimlach van de oude Arkan, de jongen die hij ooit kende, nog voor de Xsents hem gevangen hadden genomen.

De dorpelingen werkten verder: sommigen oefenden met speren, anderen met schilden. Vencedors vader, Elko, kwam over het veld gelopen met een mand vol brood.

“Pauze!” riep hij. “Jullie kunnen niet vechten op een lege maag.”

De trainingsgroep lachte opgelucht en haastte zich naar hem toe.

Arkan plofte neer in het gras en nam een stuk brood aan.

“Als we zo doorgaan,” zei hij met volle mond, “worden we sterker dan de elfen én de trollen samen.”

Vencedor grijsde. “Daar wil ik nog bewijs van zien.”

Ze aten samen onder de zachte ochtendzon. Erawah voelde warm, veilig, vredig.

Maar diep in Vencedors borst tintelde het Licht. Een

waarschuwing, subtiel en zacht — alsof een onzichtbare hand hem aanraakte.

Arkan merkte het. “Is het weer zover?” vroeg hij stil.

“Ja,” zei Vencedor. “Maar ik weet niet waarom.”

Arkan keek naar de horizon, naar de bergen, alsof hij door de rotsen heen kon zien.

“Misschien... misschien komt het omdat het nooit echt voorbij is.”

Vencedor zei niets. Maar hij dacht eraan.

De strijd met de Xsents was voorbij.

Maar de oorlog...

Die is misschien nog maar net begonnen.

In de verte renden kinderen spelend over de velden.

Moeders hingen de was op. Mannen hakten hout of ploegden land. Het dorp ademde rust.

En toch...

Voelde Vencedor het trillen van iets dat nog niet in de wereld was, maar al wel naar hen keek.

Hij kneep zijn ogen half dicht en keek naar de bergen in het oosten.

Orpheo hinnikte zacht en stapte dichterbij, alsof ook hij het voelde.

“Er komt iets,” fluisterde Vencedor.

Arkan keek hem aan.

“Dan zullen we er klaar voor zijn,” zei hij.

Maar in de lucht, hoog boven de twee jongens, cirkelde een donkere vogel.

Zijn vleugels kliefden door de wind, en zijn ogen waren zwart als de diepste grot.

De rust in Erawah...
was bijna voorbij.

Hoofdstuk 2 – Een donkere nieuwe leider

Caos rook naar brandende kampvuren en ijzer.

Tussen de zwarte hutten door dwaalden Xsent-krijgers als schaduw. Hun harnassen waren donker, hun gezichten hard en gesloten. In het midden van het dorp brandde een groot vuur. De vlammen likten aan de lucht, maar gaven nauwelijks warmte. Het was een vuur om angst te zaaien, geen gezelligheid.

Rond het vuur stond een kring krijgers opgesteld. Ze zwegen. Hun ogen waren allemaal op één figuur gericht.

Sor’Gahn.

Hij knielde op de grond, zijn handen vastgebonden met een ruwe, donkere touwsoort. Zijn lange haar hing vuil in zijn gezicht. De zwarte strepen op zijn huid waren vervaagd, alsof de duisternis zelf hem begon te verlaten.

“Je was zwak,” siste een Xsent met een brede kaak en kleine, felle ogen. “Je liet je verslaan door een jongen. Een mens.”

Er klonk gelach uit de kring, hard en zonder plezier.

Sor’Gahn hief zijn hoofd. Zijn blik was anders dan vroeger. Minder leeg. Minder koud.

“Hij was geen gewone jongen,” zei hij hees. “Hij droeg het Licht in zich.”

“Het Licht,” spugde de krijger uit. “Jij spreekt als een oude vrouw.”

Een andere Xsent stapte naar voren. Hij droeg een mantel van grijze dierenhuiden en had een litteken over zijn voorhoofd lopen. Hij was een van de oudste krijgers van Chaos.

“Ons volk kent geen medelijden,” gromde hij. “Geen berouw. Geen terugdeinzen. Jij hebt verloren. Dat betekent maar één ding.”

Sor’Gahn keek hem strak aan. Even flitste er iets in zijn blik – verdriet misschien, of spijt – maar hij liet het niet zien.

“Wat jullie ook doen,” zei hij zacht, “het Licht is wakker geworden. Jullie kunnen het niet meer tegenhouden.”

De kring krijgers bewoog onrustig. Sommige Xsents keken weg, alsof ze de naam van het Licht niet wilden horen.

Maar de oudste krijger glimlachte kil.

“Misschien niet,” zei hij. “Maar we kunnen jou wel tegenhouden.”

Hij hief zijn hand. Twee krijgers stapten naar voren, grepen Sor’Gahn bij zijn armen en sleurden hem overeind. Zijn knieën schuurden over de harde grond.

Langs de kant van het plein stonden jonge Xsents te kijken, jongens die ooit ontvoerd waren uit andere dorpen. Hun ogen waren donker en leeg. Ze keken zwijgend toe.

“Laat het hen zien,” zei de oudste krijger. “Laat hen zien wat er gebeurt met leiders die zwak worden.”

De krijgers trokken Sor’Gahn naar de rand van Caos, waar de rotsen steil naar beneden vielen in een diepe kloof. De wind suisde er als een fluisterende stem.

“Je hebt ons volk geleid,” zei de oudste. “Je had alles wat je wilde. Macht. Vrees. Gehoorzaamheid. En je hebt het laten afnemen door twijfel.”

Sor’Gahn keek over de rand de diepte in. Hij voelde de gure wind op zijn gezicht.

“Ik had meer dan dat,” zei hij zacht. “Ik had de kans om te veranderen.”

De oudste trok zijn lip op. “Veranderen is voor de zwakkelingen,” snauwde hij.

Met een plotselinge stoot duwde hij Sor’Gahn naar voren.

Sor’Gahn viel.

Zijn lichaam tuimelde langs de scherpe rotsen naar beneden. Steen schuurde langs zijn harnas. Er klonk geen schreeuw – alleen het fluiten van de wind.

Bovenaan de kloof stond het Xsent-volk zwijgend te kijken, tot zijn lichaam als een donkere stip verdween in de diepte.

“Hij is niets meer,” zei de oudste. “Vergeten.”

De kring krijgers draaide zich om en liep terug naar Chaos.

Maar iets bleef achter.

Dieper in de kloof, waar het licht nauwelijks de bodem raakte, lag Sor’Gahns lichaam roerloos tussen de rotsen. Zijn ogen waren gesloten, zijn borst ging nauwelijks op en neer.

Het was stil.

Heel stil.

Tot er iets begon te bewegen.

Niet zijn lichaam.
Maar het duister in hem.

De zwarte strepen op zijn huid begonnen te gloeien, heel licht. Het leek alsof er rook uit zijn poriën kroop, eerst in dunne slierten, dan dikker, zwarter. De rook cirkelde om hem heen, draaide rond zijn lichaam zoals een wolk die de vorm kwijt is.

Dan... liet de rook los.

Wat ooit Sor’Gahns kracht was geweest – al het duister dat hij door de jaren heen had verzameld – begon zich op te splitsen.

Het kroop omhoog langs de rotswand, als een levende schaduw.

Het had geen ogen, geen mond, geen lijf. En toch voelde het.

Het voelde woede.

Het voelde honger.

Het voelde iets dat het niet kon verdragen: het Licht dat hem had tegengehouden.

Vencedor.

De naam bestond niet in de rook. Maar het gevoel wel.
De herinnering aan een jongen op een paard met ogen vol vastberadenheid. Een jongen die niet brak.

De schaduw gromde zonder geluid.

Zocht.

Zocht een nieuw lichaam.

Een nieuwe gastheer.

Iemand groot genoeg, sterk genoeg, hongerig genoeg...

Terug in Chaos was de lucht kouder geworden.

De Xsents verzamelden zich opnieuw rond het middenvuur. Er werd niet meer over Sor’Gahn gesproken. In hun volk gold: wie valt, wordt niet herdacht.

Aan de rand van het plein stond een man die boven de anderen uitstak.

Ezraal.

Zelfs zonder harnas was hij indrukwekkend. Zijn schouders waren breed, zijn armen gespierd als boomstammen. Zijn huid was licht getekend door littekens – stille verhalen van gevechten die hij gewonnen had.

Zijn haar was spierwit, kort geschoren aan de zijkanten, langer bovenop, als een bleek vuur dat niet wilde branden. Zijn ogen waren donker en kil.

Zijn haar was spierwit, kort geschoren aan de zijanten, langer bovenop, als een bleek vuur dat niet wilde branden. Zijn ogen waren donker en kil.

Hij stond stil en keek naar het vuur.

“Waarom ben jij geen leider?” vroeg een Xsent naast hem. “Je bent sterker dan hij ooit was.”

Ezraal haalde zijn schouders op.

Hij keek langer dan de anderen naar de rand van het dorp, naar de kloof waar Sor’Gahn gevallen was. Niet uit medelijden. Maar uit iets dat erop leek... nieuwsgierigheid.

Hij draaide zich om en wilde naar zijn hut lopen.

Toen viel de temperatuur in één klap.

Alsof iemand het vuur had uitgeblazen.

Ezraal bleef staan. Zijn adem kwam in wolkjes uit zijn mond. Hij fronste en draaide langzaam het hoofd.

Het vuur brandde nog.

Maar de schaduwen eromheen waren dieper geworden.

“Voelen jullie dat?” mompelde een Xsent.

“De wind,” zei een ander.

Dit was geen wind.

Er kroop iets tussen hen door, langs hun voeten, hun benen, als een onzichtbare slang. De krijgers rilden, zonder te weten waarom. Een paar jongens knepen hun ogen dicht, hun handen tot vuisten gebald.

De schaduw had hen niet nodig.

Hij zocht maar één iemand.

Ezraal voelde het als eerste.
Een koude rilling gleed langs zijn ruggengraat. Zijn nekspieren trokken strak. Hij kneep zijn kaken op elkaar.

“Wat is dit?” gromde hij.

De lucht vlak voor hem werd donkerder, alsof iemand een vlek in de wereld schilderde. De vlek werd groter, ronddraaiend, en nam de vorm aan van een wervelende wolk rook.

De andere Xsents deinsden achteruit.

“Een teken,” fluisterde er iemand.

“Een vloek,” zei een ander.

Ezraal stapte niet achteruit.
Hij bleef staan.
Zijn donkere ogen vernauwden zich.

“Wat wil je?” snauwde hij.

De rook gaf geen antwoord.
Hij bewoog.

Met een ruk schoot de donkere wolk naar voren.

Ezraal slaakte een korte kreet – niet van angst, maar van verrassing – toen de rook zijn borst binnenstroomde alsof hij één grote ademdeug nam.

Het duister vulde hem vanbinnen.

Zijn knieën gaven even mee. Hij zakte op één been, zijn handen grepen de grond alsof hij anders weg zou zweven. De wereld draaide. Beelden flitsten voor zijn ogen: vuur, gevechten, Sor’Gahn die door de lucht viel, een jongen op een wit paard, een lichtflits...

“Sta op,” fluisterde een stem in zijn hoofd. Het was geen menselijke stem. Het klonk als krakend ijs en brekende stenen. “Sta op, Ezraal.”

Hij kneep zijn ogen dicht. Zijn spieren trokken samen. Zijn hart klopte in zijn oren.

“Wat ben jij?” gromde hij binnensmonds.

“Wat jij nodig hebt,” antwoordde de stem. “Kracht. Macht. Wraak.”

Ezraal kwam langzaam overeind. Zijn ogen waren niet langer donker, maar lichtgrijs.

De Xsents om hem heen keken gespannen toe.

“Ben je in orde?” vroeg de oudste krijger, die nu voorzichtig dichterbij kwam.

Ezraal keek hem aan. Even leek hij te twijfelen. Dan glimlachte hij – maar het was geen vriendelijke glimlach.

“In orde?” herhaalde hij. “Ik ben beter dan in orde.”

Hij strekte zijn arm uit naar een houten speer die tegen een paal leunde. Zonder moeite kneep hij zijn vingers eromheen en...

kraakte het hout alsof het een dun takje was.

Er ging een siddering door het volk.

De oudste zette een stap terug.

“Dit is... niet natuurlijk,” mompelde hij.

“Niet natuurlijk?” zei Ezraal langzaam. “Of gewoon meer dan jij aankunt?”

De stem in zijn hoofd lachte zacht.

Hij draaide zijn nek, alsof hij een stijve spier losmaakte, en keek naar de verte, voorbij de hutten, voorbij de bergen.

“Daar is het,” fluisterde de stem. “Het Licht. De jongen. Vencedor.”

Een beeld schoot door Ezraals hoofd: een dorp in een groen dal. Een jongen met een boog. Een paard met een witte vacht.

Ezraals lippen trokken in een grijns.

“Hij heeft je verslagen,” zei hij binnensmonds, tegen de stem. “Dat hoor ik in je gedachten.”

De stem snauwde. “Hij had geluk. Bondgenoten. Tijd. Jij hebt mij. Jij zult krijgen wat ik nooit heb kunnen nemen.”

Ezraal snoof.

“Misschien later,” zei hij. “Voorlopig zoek ik een gemakkelijker prooi.”

Hij draaide zich om naar de andere Xsents.

“Luister,” riep hij. Zijn stem klonk dieper, gedragen door iets dat niet van hem alleen kwam. “Caos heeft een nieuwe leider nodig.”

Er viel een stilte. Alleen het knetteren van het vuur was te horen.

“En wie zou dat moeten zijn?” vroeg de oudste, al klonk zijn stem minder zeker dan voordien.

Ezraal stapte naar hem toe, zo dichtbij dat hun neuzen bijna elkaar raakten.

“Ik,” zei hij. “Ik zal leiden. En ik zal zorgen dat niemand ons nog zwak noemt.”

Zijn hand schoot vooruit, greep de mantel van de oudste en tilde hem met één ruk van de grond. De man greep naar zijn keel, zijn voeten bungelden.

“Of heb je liever iemand die valt?” vroeg Ezraal zacht.

De anderen keken toe. Niemand deed een stap vooruit.

De oudste zweeg.

Ezraal liet hem vallen.

“Goed,” mompelde hij. “Dan zijn we het eens.”

Langzaam, als door een onzichtbare kracht geleid, zakten de eerste Xsents op één knie. Daarna volgden er meer. Ze bogen hun hoofd. Niet uit respect. Uit angst.

Ezraal keek naar de kloof waar Sor’Gahn was gevallen.

Hij voelde de duistere aanwezigheid tevreden lachen in zijn geest.

“Waar gaan we beginnen?” vroeg hij.

De stem wees hem de richting, zonder woorden.